

**СПРАВА «КРУПКО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KRUPKO AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заява № 53152/16 та 8 інших)

Стислий виклад рішення від 22 липня 2021 року

На момент подання заяв до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники відбували покарання у виді довічного позбавлення волі в різних установах виконання покарань.

До Європейського суду заявники скаржилися за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на їхнє покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення. У заяві № 53152/16 заявник також подав інші скарги за різними статтями Конвенції.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд зауважив, що Конвенція не забороняє застосування покарання у виді довічного позбавлення волі до осіб, яких було визнано винними у вчиненні особливо тяжких злочинів, наприклад, умисному вбивстві. Однак, для того, щоб таке покарання відповідало вимогам статті 3 Конвенції, воно має бути *de jure* та *de facto* скоротним, що означає як наявність у засудженого перспективи звільнення, так і можливість перегляду вироку.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема рішення у справі «Петухов проти України (№2)», Європейський суд зазначив, що не вбачає жодних фактів або аргументів, здатних переконати його дійти іншого висновку щодо прийнятності та суті скарг заявників, та констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо інших скарг за заявою 53152/16 Європейський суд вказав, що ці скарги або не відповідають критеріям прийнятності, або не розкривають жодних випадків порушення прав і свобод, закріплених у Конвенції або Протоколах до неї та відхилив цю частину заяви відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви зі скаргами на покарання у виді довічного позбавлення без перспективи звільнення прийнятними, решту заяви № 53152/16 — непринятною;

3. *Постановляє*, що вони свідчать про порушення статті 3 Конвенції на покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення;

4. *Постановляє*, що встановлення порушення само по собі становить справедливу сатисфакцію».